

Մ Ի Մ Ո Ւ Ա Ն

Ա.Ռ.

Ա Մ Ի Շ Ա Ն

Գ Ի Մ Ա Ռ Ն Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Մը է տղդ տյգ՝ որ պախտին ցելեալ խաւար գիշերադէմ,
Յաւերժաւոր բիւրուց դարուց յերկարաքուն դամբանաց,
Գայ կորզել մոռացութեան զաւար գանձուց՝ ի ստորմիս,
Զանցելոյն մըթին դիմ՝ փառս հանել ՚ի լոյս տըւընջենի:

Ա, ա, հասին բաստը երջանիկ, եհաս ինձ ժամ գեղանքսիհ,
Ահա շունչ կենդանատաւ, ահ՝ արտատուաց չիթք ՚ի դիր,
Աւին և խանդ իմաստնաբորբ՝ յիս հողեռանդն ազգեն ձայն.
«Արի, եկ, ել օն Սիսուանդ, յանմահութիւն գիշերազիրկ»:

Հընչեաց ըռպէն երկնահամար... բացան ինձ աչք ՚ի լոյս չըքնաղ.
Ահա դիտեմ՝ զի խալտան բըլրոցս ՚ի ծոց ու ՚ի հովիտս,
Ի լերինս երկնակատար՝ ոտք գիւցազարմ հըսկայից,
Ասորեստան դուռ զինուց բաշխեալ նըշան յաղթականաց:

Յիս դարձադարձ վազս առեալ դիմեն Հրոովմ և Եգիպտոս,
Յիս և վէսն առնու խաղալ Բիւզանդիոն խրոխտապանծ...
Քաջաց արշաւք են ոտից, որ ՚ի լերանց վերամբարձ,
Յանկարծաթափ փայլական հանգոյն սուրհան ծոցոյս ՚ի դուրս:

Ռուբինեան զարմ հայազուն գըլէ զոսոխս իւր ՚ի վախուտս.
Աւիւթանիշ յահեղ դէմս մընչկն ոգիք դիւցազանց,
Ռուբէն, Թորոս և Կոստանդին, լեւոն, Հեթում և Զապէլ...
Քանի կորունք՝ յարութեանց զան իջանեն յապարիզի:

Անդուստ խաղան փառազգեսաց վեհ հայրապետք և միանձուներ,
Հընչեն լերինքս յարձաղանգս անուանց՝ Ներսէս, Կոստանդին,
Խաղաղութեան՝ նդ. հովանեաւ աճեն մատենայնք և գրրիչք...
Փա՛ռք, փա՛ռք յաւէժ... մըթերք ինձ գանձին՝ ի գիրկս անդ. ապառնոյն:

Ահա յայանին բերդորայք, պերճ ամբարտակք, շէնք և աւանք,
Լամբրուն, վահկա և Պապեոօն, Սիս և Մըսիս, Ատանա,
Տարսոն գահուք գերամբարձիկ, Այաս դըլխոյ ծովանիստ...
Ահ իմ բըլուրք դալարիք, ահ իմ գետակք արգասաւէտք:

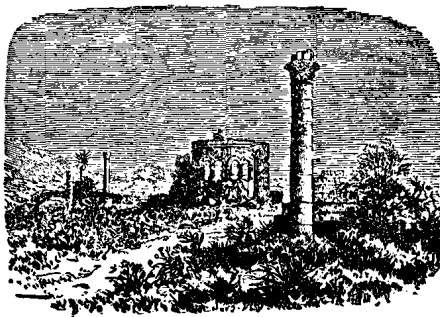
Այլ, ո՛հ... յերանգ ինձ յարթմնի փոխին պատկերքս ցանկալիք...
Այ գուժ խուժան, այրացաւեր թողուս խոպան զգալարիս...
Ծաղկունքս ի մորչս անձնիւր խամրին՝ դղեկաց, շինից ի գերբուկս...
Ո՛հ, խամրիմ և ես նոցին հանգոյն ի գիրկս իմ՝ որդեկաց:

Տեսանեմ և ինձ հասեալ աւեր և քուն յաւիտենից,
Տեսանեմ զի թօթափին առոյդ տիոցս ինձ կորովք...
Նընջեմ, և ո՞ զարթուցանէ զիմ լըռութիւն ամայի,
Ո՞հ ինձ ձեռն կարկառէ թափել յալուց մոռացութեան:

Զարթուցիչ յիշատակաց, ըզբեզ դարուց ի ծագաց՝
Տեսին աչք իմ ի խամրելս յօրհաս մահուն անփախուստ.
Տեսի ես Սիսուանս ի դամբանէս զոգիդ մեծ...
Քեզ զանունս ետու յաւանդ, քեզ ըզբախտիս իմ կատարած:

Հընչեցեր զայն ի շըրթունսդ, գըրոշմեցեր ի քարտիս...
Բացից ի դամբանէս ըզկրկոցեալ բիբս աչացս,
Ժըմտեցայց և միւս անգամ, ու անգէն ի քոյդ յեռեալ կեանս,
Եւ զիմ անմահ ձայնեցից քուն անորրացեալս ես Սիսուան:

Հ. Ա. Թ.

ՏԱՃԱՐ ՄԻ Ի ՍԻՆԵՆԿԻՍ